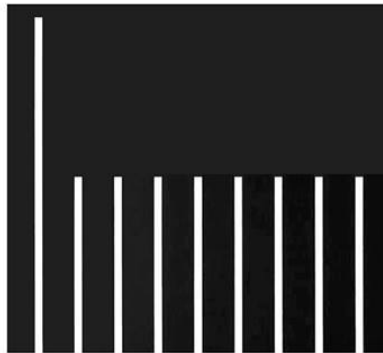

Szathmáry József Maryjóz festőművész, költő versei az élet meghatározó és hétköznapi pillanatait állítják a középpontba egyéni hangvételű életfilozófiai megközelítéssel, lélekrétegeinek gondolati felfejtésével, az olvasót is segítve belső világának egyre tudatosabb bejárására. Az ismert festőművész most nem ecsettel, hanem szavakkal festi ki magából érzéseit, gyermekkori emlékeit és gondolatait. *A másik oldalon* című kötete a kereső, a magát megismerni akaró ember törekvése, szűk lélekfolyosókon át a végtelen, Istenig érő terekig.

SZATHMÁRY JÓZSEF MARYJÓZ A MÁSIK OLDALON

SZATHMÁRY JÓZSEF
MARYJÓZ

A másik oldalon

SZATHMÁRY JÓZSEF MARYJOZ

A másik oldalon

Lektorálta:

Marosvölgyi Katalin

Grafikák:

Szathmáry József Maryjóz

A KÚT BENNEM VAN

A kút bennem van.

Lélek-kút.

Látlak benne.

Itt vagy.

A kút mély.

Vize tiszta.

Magam látom

benne

Itt vagy.

A kút bennem van.

Lélek-kút

Arcod

az arcom.

Tekinteted

az én tekintetem.

Itt vagy.

HA MAJD ÖSSZEÉR A LÉLEK

Ha majd összeér a lélek
Ha az idő megáll végleg
Ha nem lesz se utána, se előtte
Csak jelen lesz
Ha majd összeér a lélek
Ha végtelenné lesz a véges
Ha megszólalnak a falusi harangok
Ha majd a lelkek összeérnek
Ott találsz meg engem
a végtelen csücskén üldögélve
kongok

BOLDOG EMBEREK VAGONJA

Boldog vagyok.
Utazom!
Csomagom nincs.
Jegyem sincs.
Semmim.
Csak felszálltam,
Egy szál ingben.
Potyautas vagyok.
A potyautas nem kompatibilis,
leginkább a helyzettel nem.
Nem bír el a rendszer.
A jegy nélküli utas,
eleve szabálytalan.
Vannak erre törvények.
Erre a vagonra,
fel sem szállhat,
ki öntörvényű,
saját-agyú,
nem standard.

Nem kompatibilis
sem szervezetekkel,
sem frázisokkal,
sem félelmekkel,
sem agysejtekbe
ültetett mikrochippekkel,
sem nyomkövetőkkel.

A tévésorozatok szocializációs
törekvései mind befuccsoltak rajtam.

Nem mondok sorozatmondatokat
a zöldségesnek.

Nem hiszek csinált nagyságokban,
Nem hiszek az üres szavakban.
Nem hiszek hatalmas díjakban,
meleg kézfogásokban.

Nem hiszek az érdekekben,
a barátot helyettesítő
kapcsolati tőkében.

Nem hiszek a szeretetet pótló
korrektségben.

Anyámnak sem hiszek már,
amióta elhagyott.

Reggel kórházba ment,
azt mondta háromra visszajön.
Nem jött vissza.
Meghalt.
Nem hiszek az arcidegzsábás
vigyori mosolynak,
nem hiszek a számításoknak
és a végeredményeknek.
Mind hibásak.
Fogaskerekek közé gyömöszöltek
hogy illeszkedjek,
de kivetett a gépsor.
Nem lettem megfelelő termék,
eladható pláne.
Próbálkoztak.
Cukormázzal is leöntöttek,
habot fújtak a fejemre
és nyaldostak,
Hazugság volt,
Aztán forró bitumennel próbálkoztak
Büdös és kibírhatatlan!
Sms-zárlat falakkal
körbe is falaztak.
Nem!

Jöjjön inkább a hóhér a bárddal,
de arcom nem vetem le.
Hangszálaimat tépjék ki inkább, de nem éneklek
dalt fél-ördögöknek.
Utas vagyok.
Ülök itt nagy szerényen
a feslett bőrülésen,
a boldog emberek vagonjában.
Csomagom nincs,
a szemem bevérzett,
az ingem szakadt,
kőrmöm alá a kosz beégett,
lyukas zsebemből kihullt
az apró.

MÁJUSBAN MÁR SZÉPEK A LÁNYOK

Májusban már szépek a lányok

Egyenes derekúak

Büszke tartásúak

Hajukban virágkoszorú

Tavaszi virágok

Piros virágok

Májusban már szépek a lányok

Nap-tekintetűek

Friss eső illatúak

Felhő a ruhájuk

Tavaszi virágok

Lila virágok

Májusban már szépek a lányok

Bimbózva illatoznak

Nyár-csókot lopnak

Tavaszi virágok – fehér virágok.

ÉREZTED-E MÁR?

Érezted-e már, hogy valami hatalmas súlyos madár ül a

fejeden, és a homlokod belülről égetően vassal feszítik?

Érezted-e már, hogy mintha ólmot nyeltél volna, a nyelősöved és légsöved egyszerre tömítődik el és mélyről fuldokolsz?

Érezted-e már a zsigereidet és külön-külön szálanként az izmaidat a combodban?

Érezted-e már a térdcsontodban az idegeid nyilallását?

Tudtad-e a szilárdról, hogy mennyire érző?

Érezted-e már, hogy levegő után kapkodsz és a gyomrod sziklával telik meg?

Érezted-e már, hogy a lábad ereje ronggyá lesz?

Tudtad-e magadról, hogy bizonyos helyzetekben nincs szavad?

Tudod-e, hogy vannak helyzetek, amikor ha

lenne szavad sem szólalnál meg?

Tudod-e, hogy vannak helyzetek, amelyekben fogalmad nincs, hogy mit tennél?

Tudod-e, hogy Júdás fel sem fogta mit tesz?

Tudod-e, hogy az ember vértanúvá is csak az utolsó percben lesz?

Éreztél-e már félelmet a gonosztól, az igazság jelmezét magukra öltő nyakkendő s félistenektől?

Érezted-e már, hogy az egyszerű és őszinte szó mennyit ér?

Érezted-e már, hogy majd eljön érted is egy nagy fehér madár és átvisz az új időbe?

Érezted-e már, hogy szállsz és tiszta, könnyű, szinte szent a tested?

Érezted-e már a benned szétáradó élet-illatot?

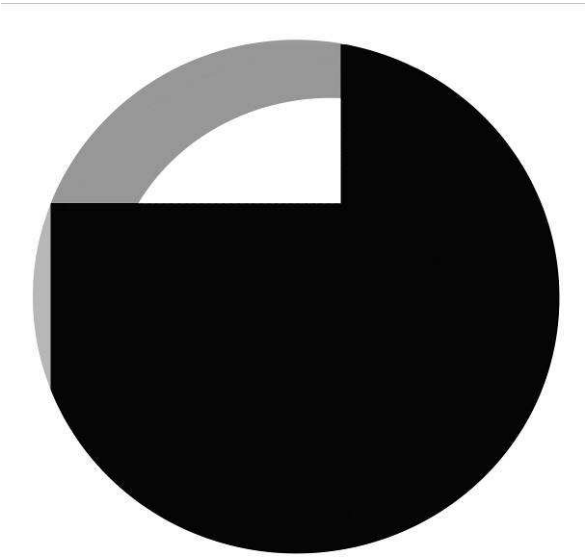
Hallottad-e már belső hangjaid?

Láttad-e már lenyomataidat a végtelenben?

NEW YORK

Üveghegyek tetején ültem
Alattam cikázó sárga fények
Azt mondták félnem kell
Vörös, sárga, kék, zöld, lila, fehér
fényel telt keményre fújt törpe-lufik
Elkapdosom őket!
Akkor még nem szédültem.
Ott ültem a peremén
Egy piros autó szállt felém
Világoskék vattafelhőre léptem
Minden ablakon benéztem,
a World Trade Center-be is
Hömpölygő színes tömeg
Néha túl színes, túl tömeg
Barnás, szürkés, feketés
A tűzoltó lépcsőn felvillanó
tarka-rozsda fények
Eltaposom ezt a csikket.
soho-i csikk

Véeres fal-üzenetek
Durva csend
Vörös feszes mellű
Forró okker csókokat lehel
Titok nyomor, fekete béke
Művészlavor – érzékválság
A sarkon áll talpig giccsben
Hiszi
A Misi is hisz
New Yorkban is
Manhattanban
gyorsétteremben ettünk
Majd mi megmutatjuk!
Kattogott a gép!
Hungarian pictor.
Egy tál étel!
Meleg
És New York!

ÉN AKKOR VOLTAM GYEREK I.

Én akkor voltam gyerek
(Kresz 32 1. em. 6),
amikor az Ili,
Ó már nagylány-féle,
(Kresz 32 2. em. 6)
Szénnel fűtöttünk
/eleinte/
Szép fényes barna
cserépkályhával.
Cígöltem a szenet
pléh vödörrel
Titkos pince
Szénporos,
ázott földszagú
ferde, sötét
és végtelen
Történt egyszer
hogy itt a sötétben
megmutatta a mellét az Ili.
Legalábbis úgy hallottam,

hogy megmutatta.
Csak azt nem tudom pontosan kinek?
Ha nekem mutatta volna meg,
biztosan emlékeznék.
Akkortól egyre melegebb
volt nálunk.

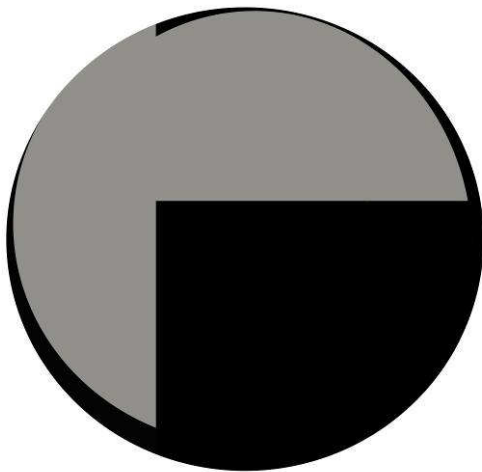
ÉN AKKOR VOLTAM GYEREK II.

Én akkor voltam gyerek,
Amikor a Kresz 32 melletti alagsori,
szürke fémrolós raktárba reggel
8.00h.-tól 17.00.h-ig
feketekígyó-futószalagon
zsutty be a millió csomag
Figyeltem
Erősen, mint a sas
Zúg – zúg
Pottyán, újra pottyán
Fel-le
Szürkeruhás arctalanok
szedték le a platóról
és dobták a szalagra az árut,
soha el nem vétve.
A fekete gyúrte le
a kilométereket és a mélység
elnyelte a dobozhegyeket
Doboztemető van ott

Lenn soha nem jártam,
Csak az arctalan ember
Fehérlett fel néha surlófényben.
Zakatol-zakat-ol-zak-zak-zutty
és újra...
Van valami méltóság ebben a
mély unalomban,
egyforma a légzés, a nézés, a csend,
a mozdulat
Mintha megszűnt volna a cselekvés,
az élet vagy legalábbis maximum
10 méterre korlátozódna
Biztonságos unalom,
Az ismétlődés misztikuma,
Amikor ott sem vagy, ahol.
Vége! A gép leállt!
Bekómázott üzemidő közben!
Vagy fényes vashenger-infarktus?
Csend. Ködvastagító
Megállt az óra mutatója
A verebek sem mozdulnak
A 36-ból, a csúfolt bolond
motoros bringája is néma.

És ekkor megreped a csend
vastag kérge.

Emberek!
Gagarin felszállt az űrbe!

AKI ÍR

Aki vers-féléket ír,
kivált ha MÁS is,
Ó szegény!

Ha fest is,
főleg gyanús!

KIADJA

MAGÁT

AZ ÁRULÓKNAK

ÉS SZENTEKNEK IS

Lerázza lelke
minden mocskát
és keresztelt fehér
ünnepét!

Kenyér!

Barna kenyér!

Bor!

Misebor!

ÁLdoZaT!

IDE LŐJJETEK!

IDE KÖZÉPRE!

MADARAK NYELVÉN BESZÉL

Az arca fény
Eget fürkészh
Poklot érez
Tűzbe lép
Mennyeket őriz
Jövőt lát
Jövőtlen
Áldott
Elátkozott
Dicső
Elbukott
A lelke az övé
Holnap másé
Tövískoszorúja
alatt vérzik
Holnap angyalok dicsérik
Madarak nyelvén beszél
Napig emel
Mélybe lök
Kér

Ha adsz megvet.
Elárul az árulásért
Megtagad a tagadásért
Az egyik arca Isten
A másik arca ördög
Angyalszárnyakkal
repdes
Szellem-poklokban ég el.
Két ember egy emberben.
Boldog
Boldogtalan

NEM VOLT HÁLÓ ALATTAM

Ugrottam
Azt hittem megtartasz
Nem volt háló alattam.
Közben ezerszer elképzelttem,
hogy elkapsz,
hogy együtt lengünk.
Nem volt háló alattam.
Ugrottam.
Álltál egyenes derékkal
Feszült csend
Érezted, hogy el kell kapnod
Nem tetted
Dobpergés
Ereim, idegeim
szálanként feslenek fel
Dobpergés
Forog, dől a tengely,
száll a test
magasba, mélybe
Zuhan a lélek

Nyitó fény
Sikoly
Új dallam
Új remény
Minden lámpa
fénye rajtam.

SOHA

Soha nem ígértél semmit

Soha nem ígértem

Soha nem láttál jövőt

Soha nem láttam

Soha nem voltál velem

Soha nem voltam

Soha nem hittem benned

Soha nem hittél nekem

Soha nem emeltél fel

Soha nem emeltelek

Soha nem láttad fényem

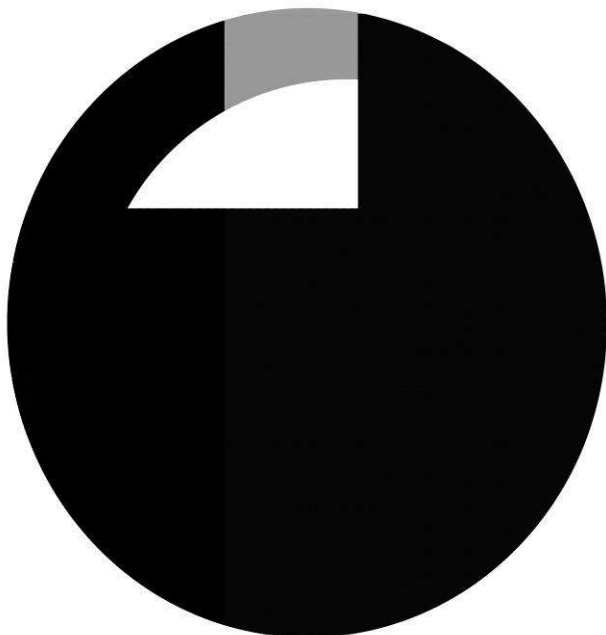
Soha nem voltam fényed

Soha nem álmodtál

Soha nem álmodtam

Soha nem ültél a padon, ahol én

Soha nem ültem én sem.

ARCOK

Hány arca van egy embernek?

Van pipacsos

Dörgéses

Farizeus

Júdás

Péteres

Pálos

Hamvazós

Elsőáldozós

Élvezetre éhes

Hervadó

Virágzó

Ahány pillanat?

Helyzet?

Elvárás?

Kényszer?

Lehetőség?

Helyszín?

Önkép?

Kötelesség?

Viszony?

Amennyi szeretet?

Bánat?

Gyűlölet?

Élet?

Megbánás?

Árulás?

Megbocsátás?

Szerelem?

Mennyit ér az ember arca ma és
mennyit ér holnap?

KÉK ASSZONY ÁRULÁSA

Kék asszony

Barna ígéret

Zöld a fű

Piros a fű

Kék asszony

Igéző tekintet

Lila az ég

Sárga az ég

Kék asszony

Fehér ima

Fekete tett

Piros a fű

Zöld a fű

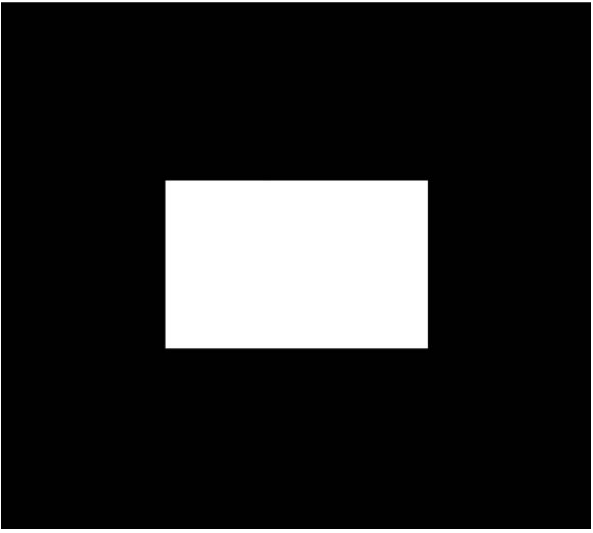
BÖLCSVÖLGYI ATYA EMLÉKÉRE

Misére mentél
és fagyos pocsolyába hullt papi fejed
a dicső és gyalázott
Bűzös-koszos aluljáróban ért utol
görcsös szívhalálod.
El sem köszönhettem.
Téli szelek takarnak.
Kilóg reverendád széle.
Reszkető lábak, elkékült kezek
és dermedt templomtornyok
dőlnék föléd féltve.
Végtelen világcsend ez,
Neked az utolsó.
Lassan már beránt végleg
Lélek-folyosód kápráztató fénye
Amit kellett, megtetted.
Mindent!
Talán a mindennél is többet!
Az asztal fehér abrosszal
megterítve,

Itt vagy mellettem
Íme a bor és kenyér
Vedd el!
A Tiéd örökre!

VERTIGO

Ka-pasz-ko-dom
Zúg-zúg-zúg
Néha kattog,
Serceg
Körbe-körbe,
Néha fel,
Aztán le.
Zúg-zúg-zúg
Homály, éles
Újra homály
Ka-p-a-sz-ko-do-m
Elhúz
Jobbra, balra
Eldólt a tengely
Felborult
Dől, dől, dől
Nincs derékszög
Nincs irány
Zúg-dől-zúg

HOGYAN TOVÁBB?

Pusztító láng-golyók fúródnak belém
s mire feleszmélek már itt a tél,
az én telem.

Hideg-fényes lemezekkel
rám borul a semmi
és távoli gondolatokat ébreszt bennem.

A lázam csak egyre nő
Az aszpirin az asztalon
Vörös sivatagok és
forró tengerek rejtenek
Itt vagyok, az éjszaka kín-csendjével,
a lázas tisztánlátás gyötrő kétségeivel
és felrémlenek bennem
hétköznapi titkolt igazságaim,
és egyre mélyebbre nézek
Létezem.

De viszem-e még a zászlót és
vittem-e valaha is?
A tél fehéren temet.

Hogyan tovább, merre?
Vírustól összekuporodottan
ülök az ágy szélén,
kutyalihegésű csendben.

INDULNOM KELL!

Valami visszatart rég,

Valami belső hang féltőn int még.

Mély sötét csapdák nyílnak meg előttem,

Fázom a jeges szelekben.

Nincs már tüzem

Nem melegít semmi.

Az erdőből fát lopok magamnak, Érted!

Újból lángolok.

Ez is én vagyok.

Indulnom kell.

KI VAGY TE?

Ki vagy te, álmom,
vagy hiányom?

Ki vagy te?

Ikerlelkem?

Ki vagy te?

Angyal vagy boszorkány?

Ki vagy te?

Áruló vagy barát?

Ki vagy te?

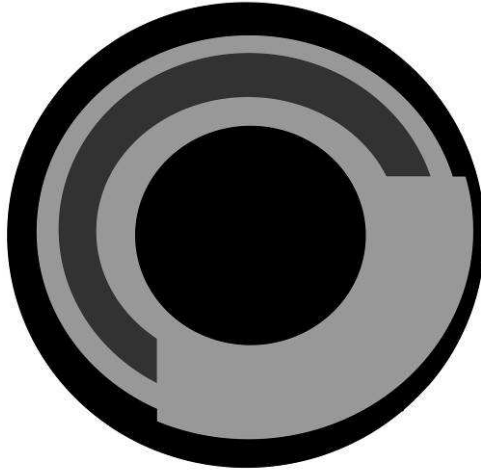
Isten ajándéka,
vagy ördög cselvetése?

Ki vagy te?

A vadász vagy a vad?

Ki vagy te?

Soha nem tudom meg,
mert, hogy ki vagy te,
előtted is titok.

DÍJRA VÁGYTAM

Volt idő, amikor díjra vágytam,
Azt hittem kell valami pecsétes
nagyemberes, méltóságos,
amitől majd kékebb
lesz az ég, hosszabb és dicsőbb a perc.
Egy plecsnis papír kemény-
kötésben, amit vitrinbe tennék!
Egy díj! Valamiért! Bármiért!
Talán azért, hogy megszülettem.
De nem!
NINCS dicsőség!
Nem kell!
A verébnek sem kell oklevél,
sőt a sasnak sem!

A HATALOM

A hatalom egy nagy kövér lompos farkas
kissé domborodott hasú és Dolce & Gabbana
nyakkendő hord.

Mereven tartja a nyakát és kis körmozgásokat
végez a fejével.

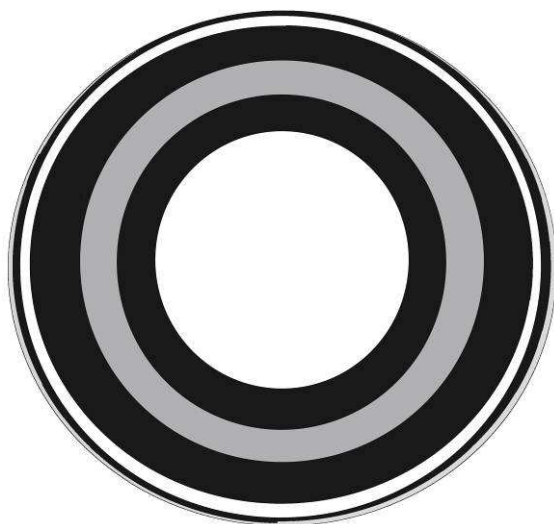
A hatalom egy nagy kövér lompos farkas,
Giorgio Armani inget hord,
és méltósággal harap,
úgy harap mintha nem harapna.

A hatalom egy nagy kövér lompos farkas
Hugo Boss öltönyt hord, és amikor feláll,
a zakója alsó gombját, ahogyan illendő,
begombolja.

A hatalom egy nagy kövér lompos farkas,
s mert igen veszedelmes,
majd elviszi egyszer a gyepmester

A PONT IS ELTŰNT

A hangok csenddé enyésztek
A vonalak végpontjaikon eggyé váltak
A életek örök élettel teltek
A színek fehérben ragyognak
A szavak végtelen szóködökbe vesztek
A taszítások vonzásokká váltak
A pólusok eltűntek
A pont is eltűnt

A SZAVAK JÖNNEK LE ÉRTEM

Vállukra vesznek,
s messzire visznek
magamban a szavak
Anyaggá lesz a szellem
és megszűnik a lebegés
A lélek testbe költözik,
s része az áldott létezésnek
A szavak jönnek le értem.
Képeket festek,
s-z-ó-k-é-p-e-k-e-t
Nem kutatok jambusokat
és rímeket,
csak itt vagyok nekik a szélen.

PEREG A FILM

PEREG a film,
s talán nem is létezel.
Ajkaidat nem csókolom,
Testedet nem érintem
A lelked velem
A szavaid bennem
Pereg a film.
Az én filmem.
A főszereplője én vagyok,

VELED

A címe:

ÉLET

A nem létezők filmje,

BENNEM

FEHÉR ASSZONY

Fehér asszony,
fehér madarakkal,
fehér karddal oldalán.

Fehér asszony,
fehér álmokkal,
fehér tablettákkal tenyerében.

Fehér asszony,
fehér lepedőn,
fehér ajtót néz
már örökkön.

A SZÓ HA TISZTA

Békanyál-saras,
kéreg-szikkadt a szó
Nem tiszta
Nem értem
Nyálkás pókhálós,
szövevényes, véres
Nem tiszta
Nem értem
Lepedékes,
slejmes, beteg
Nem tiszta, nem értem
A szó ha tiszta, szent!
A szó ha tiszta, élet!
A szó ha tiszta, értem.
A tiszta szó nem árul el,
A tiszta szó nem hazug álom,
A tiszta szó nem becsstelen ígéret
A tiszta szó nem vádol
A szó ha tiszta,
égből való.

A szó ha tiszta,
forrás hozza

A szó ha tiszta,
friss levegő

A szó ha tiszta,
szent!

DELETE

Amikor elapad a forrás,
Amikor nincs több kép,
Amikor nem hallom a hangot,
és nem tódul a betű

VÉGLEGES DELETE

Amikor elhervad a repce,
Amikor elfakul a táj,
Amikor nem tudom

Felidézni sem már

VÉGLEGES DELETE

Amikor már nem teremt a szó,
Amikor már kiszikkadt a lelkem,
Amikor már nincs könny sem,
csak üres és értetlen tekintet,
Amikor már szájalom sincs
és önsajnálát sem,

V É G L E G E S D E L E T E

SZÁMADÁS

Ettem, ha adtak,
nem ettem, ha nem.
Néha túl sokat láttam,
néha keveset.
Színekkel álmodtam,
hittem a szónak,
őriztem a titkot.
Tettem, amit tettem
Viselem.
Élek, ahogy élek
Az életem.
Kísért a megszokás,
a csinált rend.
Követem.
Hiszem az Istent,
Ő is hisz bennem.
Hiszem anyám szavát.
Ölel engem.

Az életem,
ha mérem,
egyedül
én értem.

FehÉR

fEhÉR éLet

FehÉR taKaró

FeHér víZ

Fehér AbROSZ

Fehér SZÉklÁB

feHÉR fŰ

Fehér MoBIL

FEHér SMS

Fehér VÁlaSZ

FEHÉR asztaL

FeHér boR

FehéÉR aSszoNy

FehÉR POroNd

FeHÉR cSók

FeHér ígéRet

fEhér zOkni

FEhÉR úttest

feHÉR diSZNÓ

FehÉR híD

FehÉR aUTÓ

FeHér áLOm

Fehér teTT

Fehér sZemfEDŐ

NEM KELL!

Nem kell!

Azért sem!

Döntöttem!

S z é l e s a z ú t,
bár a sávok elmosódtak.

L e f e l é

F e l f e l é

Már nem!

Kérem a kávémat.

Két cukorral.

MINDEN TÓBAN MEGFÜRÖDTÉL

Minden tóban megfürödtél
Minden kútból ittál
Minden álmot elálmodtál,
Minden csókot elcsókoltál
Minden kapualjban vártál
Minden távot megfutottál
Minden bánatot megéltél
Minden kint megszenvedtél
Minden képet megfestettél
Minden hangot meghallgattál
Minden táncot eltáncoltál
Minden hangot elpengettél
Minden szót kimondtál
Minden titkot elhallgattál
Minden pódiumon álltál
Minden szerepet eljátszottál
Minden folyóba beleléptél
Minden utat megjártál
Minden szépet megnéztél
Minden rútat láttál

Minden hidegben átfagytál

Minden tűznél melegedtél

Minden nevetést elneveltél

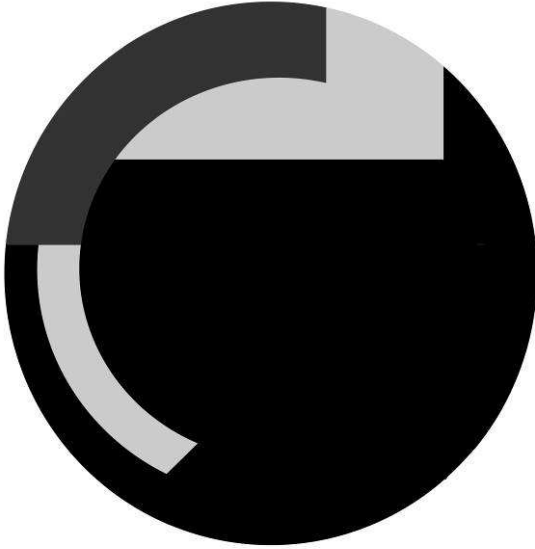
Minden könnyet elsírtál

Minden ölelést elöleltél

Minden padon ültél

KÖZÉPEN

Itt vagyok most is,
KÖZÉPEN
Fehéren, tisztán,
minden irányban kiterjedően
A közép időtlen kiterjedés
nincsenek határok
Ahol a dermedt szírom-kövek,
vas-levelek, illat-szirtek,
síkok és meredélyek
úgy járnak át egymásba,
mint évezredek,
mint a véges és végtelen,
mint a valóság és az álom
a létező és ismeretlen.
Az érthető és
érthetetlen határán
Itt vagyok most is.
Bójaként a tenger közepén.

UTÁNAM UGRANÁL-E?

Utánam ugranál-e,
ha fuldokolnék?
Biztosítanál-e,
ha szikláról zuhannék?
Ápolnál-e,
ha beteg lennék?
Vigasztalnál-e,
ha szomorkodnék?
Ha boldog volnék,
örülnél-e velem?
Ha éheznék,
adnál-e ennem?
Ha szomjaznék,
innom adnál-e?
Ha nem volna hol
lehajtanom fejem,
szállást adnál-e?
Megbocsátanál-e,
ha bántanálak?

Felemelnél-e,
ha elesnék?
Visszafogadnál-e,
ha elmennék?
Álmodnál-e velem az álmom?
Ha koldus lennék,
lennél-e nyomorgó
megvetett szegény?
Ha virág lennék,
lennél-e büszke szirmom?
Ha kő lennék,
lennél-e szikla?
Ha folyó lennék,
lennél-e a medrem?
Jönnél-e utánam,
a sötétben is?
Felismernél-e akkor is,
ha nem látsz?
Követnél-e, bármerre is megyek?
Oda megyek,
Ahová te mész.
Arra nézek,
amerre te nézel.

Amit te hiszel,
elhiszem én is.
Amit te látsz,
én is azt látom
Befogadlak,
ha nincs szállásod
Leszek koldus
vagy virágnak szirma
tűz, ha víz vagy
Holdad leszek,
ha Nap vagy.

VÖRÖS FÖLDET

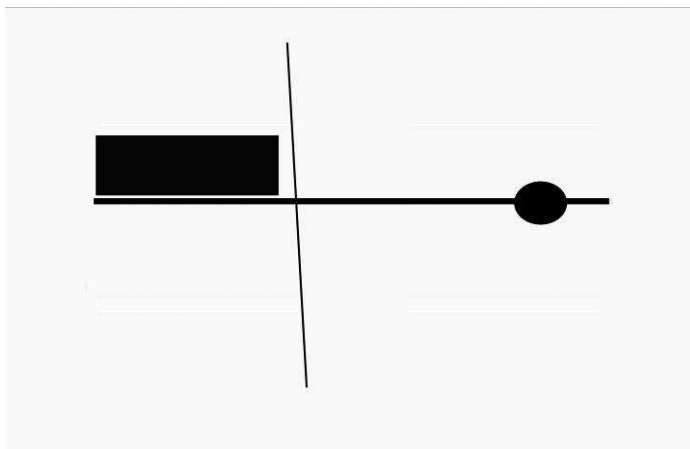
Vörös lapáttal

Hordok Rád

Vörös földet!

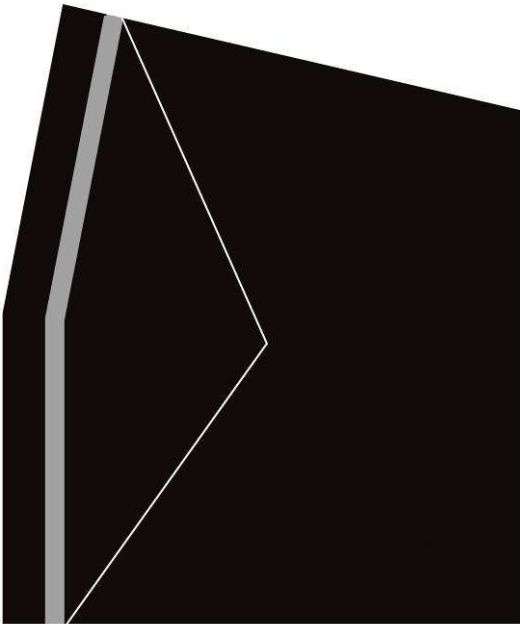
S tesztek sírodra

Vörös keresztet!

HA NINCS SZAVAD

Ha nincs szavad
Ne szólj!
Végtelen szó a csend.
Ha nincs képed,
Ne fess!
Az üres vászon is tökéletes.
Ha nincs dallamod,
hagyd a fanfárt,
a madárdal is elég most neked.
Ha nincs táncod,
nézd, hogy táncol a Nap.
A csend majd új szavakra hív
Az üresség is új rendre vágyik
Új dalra tanít a madár is
s a Nap fényének tánca is tiéd lesz

TALÁN OTT VOLNA JÓ

Óriás hegyek tetejére

is feljutottam

A Föld,

a csend,

a távolság,

az illat,

a mélység,

a magasság,

a kő,

a sárszag

minden az enyém lett.

Súlyos és tömör a csend

Átláthatatlan a pára.

Hitem.

A zuhanás,

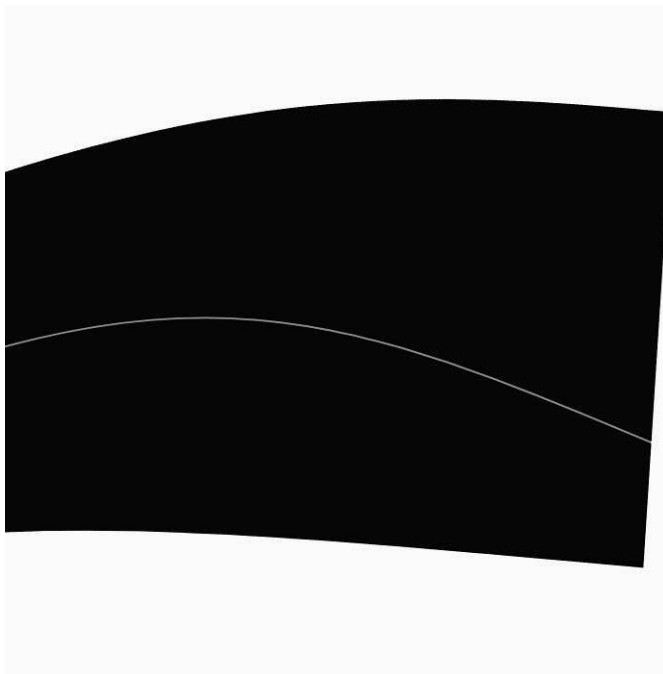
az emelkedés,

a küzdelem,

a félelem,

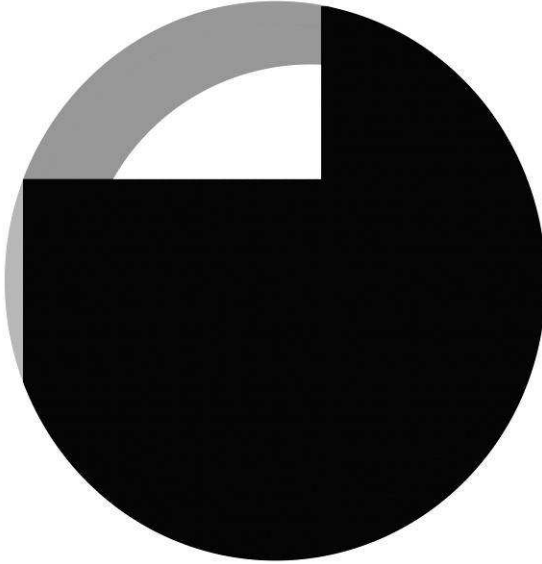
a büszkeség,

az érzés,
az enyém lett.
Néha túl magasan
Néha nagyon lenn.
Talán ott
volna jó,
valahol közepen.

VILLAN A BIMBÓ

A konyha kövén táncol a fény
pohár széle csillan
az alma az asztalon piroslik
villan a kanálnyel
vakítón fénylik a Nap
forrón izzik a kő
terjed a fű illata
zöldell a borbolya
átvilágít a Nap
árad a fény, a víz
fény-árnyékban
ugrál az erdő
minden szerelmese
TaRka
VilLLan a biMbó
p A T T A n a b I m B ó
Ne sürgesd.
Saját ideje van.

PIROS A TENYEREM IS

Kitágult, tegnap még
vírustól táskás
rés-szemem
Új hangok, ízek,
színek és illatok
foltozzák a lelkem
Üzenet érkezett!
Vártam.
Tavaszi-üzenet
Húsvét van ma.
Igazi mint régen,
ahogy régóta reméltem
Rövidujjas
Már látom is
a keményítőben áztatott
hófehér kis ingem
a kakaósínű
kantáros rövidnadrágot,
a vasalt élt
a suvickolt cipőt,

a kreszharminckettőt,
az elsőt, a sötét lépcsőt
a körfolyosót,
és kötényes anyám
ölelését is mélyen érzem
Sonka tormával, főtt tojással,
jó kenyérrrel, az asztalon.
Passiót olvastam,
a Szent Margit-ban.
Ma körülrácsózott.
Hétfőn délelőtt tízkor
a Hegedűs húszban
a Fitos Katit
is meglocsoltam.
Zsebemben
piros tojánhéjak repedeztek
Piros a tenyerem (is)
Piros ma minden!
Az arcom is.
Meleg, fényes nap van
Igazi Nagyszombat
Vakító fehérén hasadó
fekete egék

Bimbótáncok
Tavaszi remények
Üzenet érkezett!
Kicsit-ér
Kicsit-ér
vi-vi-vi-vi
zic-zic

TRIPOLI

(Fehérben látom nem zöldben)

A vastag pára mögött

vakító fehér a tér

Fakó barna a föld,

Kiégett minden, ami zöld

Bordón izzad a rozsda-korlát

Forrón égeti számat a víz

Talpam alatt izzik a homok

Ujjam bármihez érek, megég,

Hólyag-párák, köd-golyók,

érzéki vastag ajkak

Sikítón szakadó,

tikkadt fekete kartonok

Fájdalmasan omló vén falak

Szenvedő-fehérek, múltó-barnák,

reménytelen-kékek

Íves átjárók, töredék kapuk

Romok, romok, romok

Bombatámadás rom-nyomok

Barnák a réseken áttűnő szemek

Takar a burka és csador
A hidzsáb követel
Létezel – nem létezel
Legyek lepte nyers húsok,
Kopott járdaszélek
tövében bomló tetemek
Egy-két labdát kergető kócos gyerek
és tenger és tenger és tenger
Mintha part nélküli lenne
Benne fekete asszony nikábbb,
ölében fekete gyerekekkel
Már rés sincs
Elnyúlt döglött fekete idő
Átjár valami ismeretlen
V- Í -Z
Nem forralt, de más nincs
A sivatag távolabb innen,
de csendje idáig elér
Tapintom a csendben.
A párán halkan
átszivárog a ritmus, a hang
„Danse du ventre”
Madár násztánc
piros zene és piros ének

A fátylakon át
előtűnnek a félénk gombszemek

Szépek.

Vastagon lóg rám a

az esti pára

Tarkának látom

a fehér világot.

AZ ASZTAL MEGTERÍTVÉ

Az asztal megterítve.

A kancsó tiszta víz

és a két pohár

középen.

A tányéron a kenyér

megettörve.

A bor nyakas zöld

üvegben.

A fekete spalettán

átszivárog a Nap

éles fénye.

A szék tiszta.

Ülj le

SZÖGEKKEL KIVERTEN

Homlokomon töviskoszorúkkal

Lelkemben sziklával

Szögekkel kiverten

Feszülök a kereten

A szemem dagadt-résnyi

A hallásom veszőben

Pörög a fal velem

Dőlök

Erőtlenül, alázottan, vereten

borul a föld a kerettel

Igazságért kiáltanék,

ha lenne még szavam.

ÚJRA BÁBEL

Még nem fénylik mindenhol
krómozott acél és üveg,
még nem ér az égig minden fal.

A bújtatott fények
még új teret remélnek.

Neonsárgák
Neonvörösek
Kékek.

A lidérces mozgólépcsők
most az égbe visznek.

Aranypor hull rám
Befed

BÁBEL!

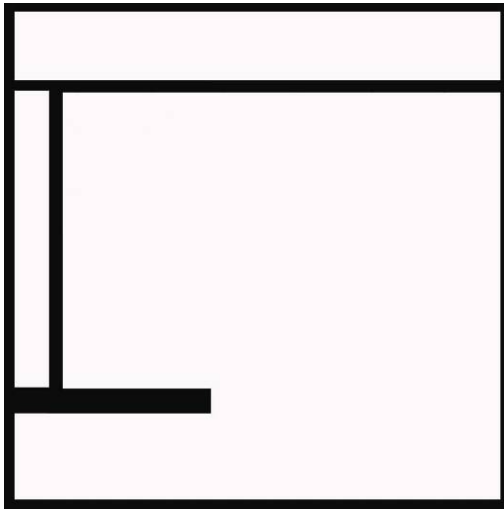
Nincs testlégzésem
Fulladok.

Mi a TORONY ma?
Már nem beszélünk régóta
egy nyelvet régen.

ÚJRA BÁBEL

ÚJRA!

Minél nagyobbat
Minél magasabbra
Idegen kezek
idegen köveket raknak
Végleges malterkötéssel
múltat falaznak
Csak jelen és jövő van.
Újra épül a torony!
Idegen.
Nem fogad be,
csak átenged.
Fehér fal
Fehér abrosz
Tiszta ablak
Fa
Víz
Erdő
Madár
Föld
Ég
Fű
Sár
NAP
REPCE

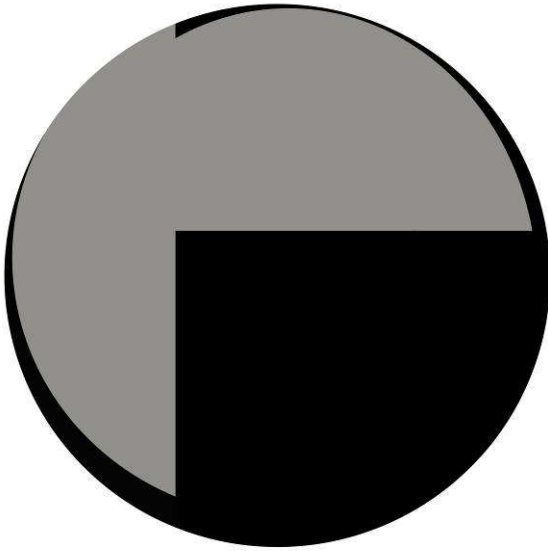

SZÍNES PAPÍRSZATYROKBAN EMBEREK

85

Arcéled krómozott acél
Gránit a térded
A testem tükör
Visszaverem fényed
Elvarázsolsz
A kaleidoszkópban látom,
megváltozott arcom.
Zavart a tekintetem
KI EZ?
Színes papírszatyrokban
emberek
Hömpölygő tömeg
Feszés farmeres
Zöld szemű
Nagy mellű
Lapos
Rúzsos ajkú szóke
Trendi rongyos

Üveg-üveg-üveg
Roskadozó pultok mögé bújok
Színes papírszatyrokban
emberek.

VONATON I.

Zakatol, sípol, fütyül, kormot köp.
Megy, megy, megy előre.
Még anyám szállt fel,
az ölében velem.
Sokan vártak az állomásokon
nagy csomagokkal,
és voltak, akik futottak utánunk,
de nem értek el.
Akiiket sikerült felhúznom, itt vannak.
Egy darabig velem jönnek.
Közös a sors
Közös az érdek
Törnek egy darab
kenyeret nekem,
és adnak vizet.
Még csókot is.
Átölelnek.
Megmutatják az utat és
leszállnak, elköszönnek.

Én maradok.

Én mindig maradok.

Megy, megy, megy előre.

VONATON II.

Megy, megy, megy előre
Zakatol, zakatol, zakatol.
A szél, korommal csapja arcom
Jól vagyok!
Megy, megy, megy előre
Az utasok mindig mások
Csak én vagyok ugyanaz
Vagy én sem?
A zsebemben viszem
A NAPOT
A HOLDAT
a cipőmben
Vonaton vagyok.

VONATON III.

Megy, megy, megy előre.
Ahol sikítanak majd a sínek,
ahol majd angyalok verik a kolompot,
ott majd véget ér a pálya.
Ott majd csomagok nélkül
szállunk le a vonatról
Üres kézzel,
és meztelenre vetkőzünk.
Szégyen nélkül.
Mert ott mindannyian
szépek leszünk,
és a NAPBA nézünk
De már nem hunyorogva,
hanem bátran.
Nyílt és őszinte
gyermek tekintettel,
megbánva bűneinket.

SZÁRÍTÓN

A bordó zebra alig mozdul.

A párduc elrejtí foltjait

A csíkok néha összegabalyodnak,
ahogy a puha meleg szellő lebbenti
az ingek ujjait.

Alá-alá kap, libben-lebben

A fehér abrosz is átviláglik

és a sűrke teraszon

elnyúlik fáradtan az árnyék.

SÜT A NAP

A hangok elhalkultak
A lépések eltávolodtak
A színek megfakultak
Az ajkak összeszáradtak
A tekintet megkeményedett
A szó elveszett
Süt a NAP.
Fal mellett állsz
Köt a lélek
Lépnél, de nem megy.
Süt a NAP.

FEL KELLENE KELNEM

Fekszem

E... l... n... y... ú... l... v... a,
mint napon a lusta macska

Melegen süt.

A tél megviselt

Szükségem van a NAPRA.

Fekszem

A szavak támadnak, ostromolnak

Sajog a derekam,

Sokat tekertem

Fel kéne kelnem.

Vár a NAP ma.

Fekszem.

Nyakig takaróban

Itt tart a szó

Fel kellene kelnem.

ÁLMODÓ REPCEFÖLD

Sárga festékként
Ömlik szét a tájon
Sárga, amerre nézek
a domboldal,
a tavalyi eperföld
Sárga, sárga, sárga
Közötte zöld-eres,
magas zsombékos füvek,
és szerény poros
kanyargó földutak
szélein pókhálóba vont
faviskók, roncstemetők
tiltott szemétdombok,
balra a gazos sövény mögött
egy titkos lak elrejtve
Védett objektum. NSL
Nyelem a port.
A lábam előtt hepe-hupák
előttem a repce
ÉLET!

Átmenet a lent és fent között.

De a repce felett,

ott fenn az égen,

ott az angyalszárnyas autó.

GTC, DCI 1.3

Ezüst színű, fényes.

Egy bárányfelhő

felkarolta éppen

és a NAP felé visz minket

A szemünket

résnyire összehúzzuk,

és a hajunk lobog a szélben.

TEMETŐBEN

Megváltozott a sírod felé vezető út
Rendezetlen most erre minden
Ágak karmolnak, temet az árnyék,
Csíkfény a lábamon

FÉNYEK

Mari már Te is itt vagy régen
Megérkeztél jó nővérem.

Mohás, törött szent kövek

Terjedő kusza gazok

ÉLNEK

Az útszélén halott emlékezés-
szirmok, poshadó növények

A sarkon temetői víz

ÉLET

Megyek Anyu és Mama

Felétek

ÉLEK

Ismeretlenek a temetői utak

Megváltoztak.

Ti nem.

ÉLTEK

Megyek Anyu és Mama felétek

Már régen és örökké.

Hoztam egy kis csokor virágot is

SZÍNES

Soha nem hervad el

Látod Anyu, itt vagyok.

Megváltoztam.

Megismersz?

ŐRIZD AZ ARCOD

Őrizd az arcod, ha szó éget
Ha földbe vernek
Ha gyaláznak, ha elítélnek
Ha keresztre vernek
Őrizd az arcod
Őrizd az arcod, ha felemelnek
Ha előtted térdre esnek
Ha hozzád hozsannát énekelnek
Ha fejedre fényes koronákat tesznek
Őrizd az arcod az árnyékban
Őrizd az arcod a fényben
Az arcod tükör
Magam látom benned
Nem mindegy milyennek

ELVIRÁGZOTT A REPCE

Újra zöld a domboldal
Elvirágzott a repce
Bevégezte álmát
A sárgát álmodó
Zölden simul a többihez
Végleg és megadón
Elvirágzott a repce
Befejezte táncát a bimbó
Szirmát levetve borul a tájra
Tegnapról álmodva

A BARÁTOD VAGYOK

Akkor is, ha már mindenki elhagyott
Akkor is, ha minden kísérleted sikertelen
Akkor is ha éhezel,
Akkor is ha nincs jövőd
Akkor is, ha gyaláznak
Akkor is, ha átnéznek rajtad az emberek
A barátod vagyok
Akkor is ha már semmid sincs
Akkor is, ha halálos beteg vagy
Akkor is, ha bántasz
Akkor is, ha már felállni sem tudsz
Kinyújtom feléd a kezem
Ez csak egy kéz,
Nem több
De talán ez épp' elég neked

ANNAK SZÜLETTEM, AKI LETTEM

A sorokból kilógtam
A másik oldalon mentem
Mentem előre
Hátra se néztem
Mentem
Annak születtem, aki lettem
Mindenért lelkesedtem
Szárnyat bontottam
Felrepültem,
s ha kellett, görcsösen feszes
sorokba rendezetten,
összeszorított fogakkal,
de mentem
Annak születtem, aki lettem.

ÚJ FEHÉR NAPOT ÍGÉR A FÉNY

A fájdalom vércse karmokkal
lélekhúsodba mar
Fáradt madarak temetik sebeid
A lélek új utakra vitt,
de az ólom test visszatart még
Szemhéjad vastagon takar,
és álmot rejt a kín
Görnyedt hátadon a súly földre húz
de vissza-visszanéz az ég felé a lélek
Fáradt madarak temetik sebeid
Új fehér napot ígér a FÉNY
Lelked fehér madarak kísérik,
és emelik újból magasba

ÁLMOS AZ ÚT IS

Mintha az életem végig sírtam volna
Dagadt szemekkel
Dupla zacskósan,
mongoloid résnyivel
álmosan
4.20 kor keltem
A megállóban egyedül vagyok
A vékony zöld zakómban
Fázom
A buszra várok.
Ha jönne, sárga lenne.
7.55.
Késett.
200-at adtam.
Fogalmam sincs mennyi egy jegy.
Nem adott vissza
Gondolom elég lett
Auchan megálló aztán
a végállomás Pest

Szép a solymári tavasz.
A buszon alvó szatyros emberek
csukott szeműek és olvasók
Alig van merengő, álmodó
Már reggel álmos
és fáradt ma minden
Álmos a busz is
Álmos az út is.

SOHA NEM VOLTAM FALUSI

Soha nem voltam falusi,
mégis vastagon tapad rajtam
a falusi por
Szürkés-fehéren
Falum tikkadt melege
szárítja most is torkom
Már nem tudom
mit kuruttyoltak a békák
a tóparton,
de még élesen látom
a színes légi vadászok
nász-táncát
Soha nem voltam falusi
Mégis a falu maradt bennem
A fateknőben melegedő víz,
A korlát nélküli köves gang,
a kopott fű, a falu vége
A viszneki járat
vitt Árokszállásra

Itt születtem
Felhőben,
Napban,
Istenben
Mezítlábas keményedő
talpam őrzi
Soha nem voltam falusi
azt hittem.

LEÜLT MELLÉM AZ ISTEN

Ülök a buszon
Sárga
Solymár-Budapest
És mi történt?
Leült mellém
az ISTEN
Rám se nézett
Engedélyt se kért,
csak fogta magát
és leült mellettem.
Eljött velem Pestre
Senki nem látta
észre sem vette

A LEVÉL SEM HULLIK LE TÖBBET

A levél sem hullik le többet,
Örökké üde zöld marad már a rét
A csend sem kiált már hang után
A harang sem leng ki többet
Végtelen csendben ünnepel már minden
A szirmok színesek maradnak, frissek
A bimbók kinyílnak
Mindent átjár az illat
Az óra mutatója is ledermed végleg
Nincs többé tegnap
Nincs holnap
Csak MOST van

BARNÁN SZÁLL BÚCSÚT INTVE

Avarfüstben táncoló égi perje
Fakón tisztító őszi szél
Barnán száll búcsút integetve
A tarkálló levél

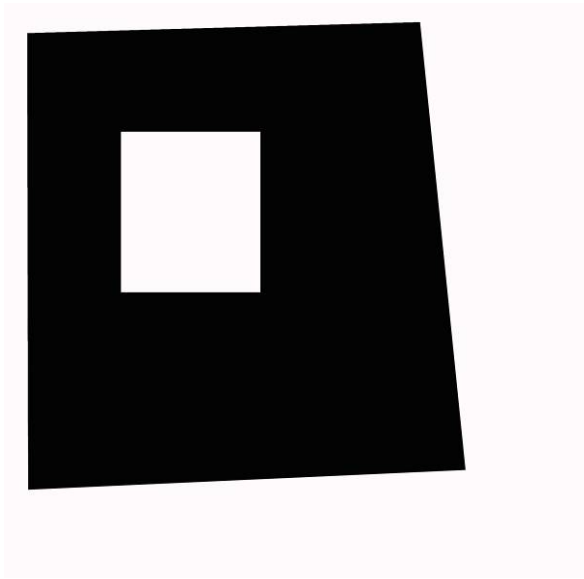
Halmokat gyűjt a gereblye
Vörös, barna, sárga, kék
Útszéli égetők tüzében égve
Vöröslő őszi ég

Avarkupacban égek, s féltve nézlek
Ahogy csapzottan, fázva jössz felém
S az elmúlás fáradt árnyékával
Feded be nyári fényeim

Fatörzsbe lehelnek a földek
Álomba szenderül a rét
Barnán száll búcsút integetve
A tarkálló levél

KÉREGFALAK

Élet-halál iszapban ázott kéregfalak
Repedve száradó múlt idők
Réseid mögött elfakult fáradt tekintetek
Az utoljára visszanéző mindent értő pillantása
Ami után a szemhéj-koporsó végleg befed
S feketén tárul fel utoljára a gyűrt idő
A még rendezetlen

MIRŐL ÁLMODNAK OTT AZ ANGYALOK?

113

Szavak nem hangzanak fel többet

Nincsenek érzékek

Nincs se szín se forma

Nincs hőmérséklet, sem óra

Egy másodperc az élet

S végtelen a jelen

Nincs jövő

Jelen van végleg.

Miről álmodnak ott az angyalok?

Szavak nélküli élet

Mindent érzek

Új jelek

Új jelen

VÉGLEG

Miről álmodnak ott az angyalok?

A szó bennem

A hang bennem

A tekinteted velem

Most melegítéd kezem

Soha nem múlt az élet
Van jövő
A jelent is értem.
Miről álmodnak itt az angyalok?
Virágok nyílnak amerre lépek
Források fakadnak az útszélen
Lombok susognak
S karjaid ölelnek féltve.

IWIW

Ismerőseim gyűjteménye
Van köztük ismerős, barát, barátnő,
volt barát, rokon, ellenség kevés,
talán egy sem
Régi emberek,
Tudják, hogy ki vagyok,
hogy élek
Számon tartott vagyok.
499 lapon a képem.
Ha akarom maradok,
Ha akarom kilépek,
Itt vagyok!
Létezem!
Üzenhetnek is nekem.
Mondhatom ismerlek
Mondhatom nem
Meg is tagadhatlak.
Elfogadhatlak.
Klubjaim nincsenek,

Talán csak egy, a „pince”.
Régen látott barátok, akiknek
gyermekarcát ismerem.
Ismeretlen ismerősök,
Már kétszer kiléptem
iwiw-halál
mors mortis
klikk!
Ha akarom, klikk.

VAN-E UTOLSÓ VILLAMOS?

Van-e tökéletesebb csend a csendnél?

Van-e még lejjebb a lentnél?

Van-e magasabb a legmagasabbnál?

Van-e még távolibb a legtávolabbinál?

Van-e élet az élet után?

Van-e elmúlás az elmúlás után?

Van-e utolsó villamos

az utolsó után?

Érdemes-e várnom rá?

MINYA MÁRIA MADARAI

Oszlopokon gubbasztó gyúrt madarak
Fehér-drapéria szárnyaitokkal
Már nem repültök
Itt ültök
Idézve, milyen is volt ott fenn, a magasban.
A sokféle barna föld, az Alföld
Finom rácaival itt már csak díszlet
Egy új, egy másik világ ez
Újrateremtett saját világ
Amelyben újra éltek.

LENYOMATOK

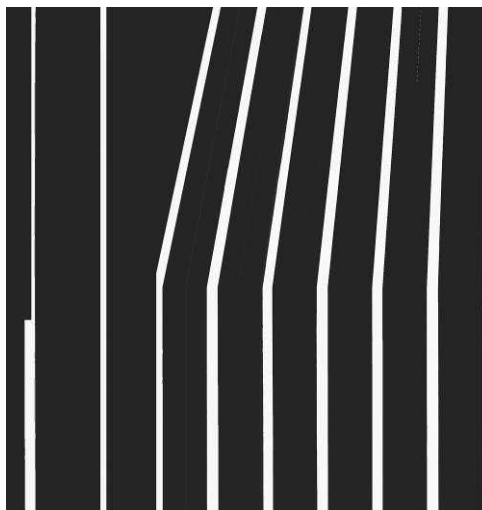
Korszak-rétegek alatt,
Kövesedett fák között
Visszalépve
Tengerfenék rétegek
fa-kövek, kő-fák, szenek
Üzenik, hogy éltek
Hogy milliárd évesek a gének
Idő-örök
Örökkön-örökké
A testek kővé lettek
Szakadó rétegek alatt
Felsejlő megfejthetetlen ismeretlen
Köt a sejt a végtelenhez
S megkövült lélekrétegek alatt
Újra csírázik a lélek
Örökkön örökké.

VÉGRE KARÁCSONY VAN

Felvette didergő hófehér ruháját a tél
vastag puha takaró alatt alszik már a táj
lágyan ívelt a korlátszéleken a hó
mindent befed és magába zár
Hófelhők, sejtető ködök
fehér-fehér-fehér
hó-hó-hó
A fenyőfa is ünneplőn fehérlik
a Megváltóra vár
Csillagok jelzik érkezését
Indul a három király
Gáspár, Menyhért, Boldizsár
Hókotró hó-só-sár-lé, hó-latyak,
Újra járható az út
A hó olvad
A tél marad
Nem indul a Panda
Végre karácsony van

HÓ-HÓ-HÓ

Kerek a hóember
Rövidek a napok
Fehér a hópihe
Pirosak a fagyok
Hó-hó-hó
Fehér a hóember
Kerek a hópihe
Piros lábast
a hóember fejibe!
Izibe!

ÜNNEP

Az ünnep tiszta, mint a napfényben száradó,
lágyszellővel játszadozó
frissen mosott hófehér, illatos lepedő az udvar
közepén.

Az ünnep különbözik, mint a jó szó különbözik a
rossztól.

Az ünnep piroslik, ahogy sok vasárnap együtt
piroslik.

Az ünnep virágos üzenetet hoz.

Nyisd ki a kapud.

Engedd be.

HOVÁ LETTÉL?

Hová lettél?

Idő-réteg takar

Pántos rövidnadrág

Jól fésült tiszta haj

A forgóban csatt

Csodavárás

Lábtengő

Szentlecke

Ima

Játék

Hová lettél?

Bennem vagy még,

vagy itt hagytál végleg?

Tágra nyílt szemű

látsz még engem?

MIT ADJAK NEKED?

Mit adjak neked?
Adok egy korsó vizet,
hogy megtudd, milyen friss
és tiszta a kút vize.
Adok egy lyukas fazekat,
hogy lásd a jó és rossz
közötti különbséget.
Adok egy könyvet,
hogy juss el magadban
messzire.
Adok egy madárkát,
hogy legyen kit szabadon
engedned.
Adok láncokat, hogy
megköthesd magad,
ha szirének énekelnek.
Adok fűmagot,
hogy tavasszal mindig
friss pázsitban fekhess.

Adok lámpást,
hogy mindig lásd,
merre kell lépned.
Adok pogácsát,
hogy legyen mit enned.
Adok sót, hogy ízes legyen
minden.
Adok jó szót,
hogy daloljon a lelked
Adok díszes dobozt
Egy hatalmas fehéret,
amibe jóságokat gyűjthetsz
Adok festéket,
hogy kifesthesd vele az eget.

FÉNYRE VÁRVA

Fáradtan nyikordul az ajtó
vékony rétegben fed még a sárlatyak
Az eresz nem csöpög már,
a hó a tetőn teljesen leolvadt
Tegnapi hálóját szövi a pók
A fagyal régi levelét vigyázza
A sólé a betont lyukasra rágja
Új év van.
Öreg, süket kutyám a petárdát
se bánja.
Magától nyílik minden ajtó
Újra zöldell lassan már a fű
Kiszáradt a tetőn a zsindegy
Új év van!
Oszlik a vastag fehér köd

KÖRBEN-KÖRBEN

A távolsági busz sárgájában
porladó betonkancsók.
Üvegmadarak, kordbársony párkányok,
Föld-melegben olvadó zár-jégoldók,
wolframok, üvegtestű szetterek.
Kusza struktúrák térben és időben
Repülve sodródó tárgyözön
Értelmetlenül, körben-körben
A Föld már nem húzza le
Örök száguldás a zárt térben
a végtelen időben
Súlyos szavak a margó mellett,
Citromlábú DNS-ek, citrátkörök
Meleget adó kokszkályhák
Puhán lebegő angyalok
Lesnek minket
Ahogy forgunk a CD-n
Ahogy feszülünk abroncsainkon,
keresztjeinken, vérezve, ecettel átítatva

Pörögve, szédülve zavartan
Vörösen vérző dagadt szemekkel
Esünk, zuhanunk a zagyva pillanatban
A mélymagasság kettősségében élve
Dülledt tekintettel, félve keresve
Kik vagyunk és miért
Kék vagyok, vörös vagyok, sárga vagyok
tarka vagyok, szétömlő szín vagyok
Minden szín egyszerre,
és lüktető vászon is vagyok
idegszálak sűrű tömegéből szőve
és pörgök és szédülök és dőlök
Zúdul a zuhatag vér bennem
és forgok, és megfeszülök,
az izmaim kővé dermednek
Az infra sem segít!
És pörgök, és szédülök és dőlök

FEHÉR PERC

Már csend van bennem

Vártam a csendet.

Már rend van bennem.

Vártam a rendet.

Már megbékéltem.

Mert akartam.

Már velem vagy

Mert hittem

Már szűnőben a zaj.

Már fehér a perc,

mint az ostya

HAJOLJ KUTADRA

Hajolj kutadra

A kút vize

Tiszta víz

A szavad

Tiszta szó

Meríts a tiszta szóból

Hintsd meg rózsaszirmokkal

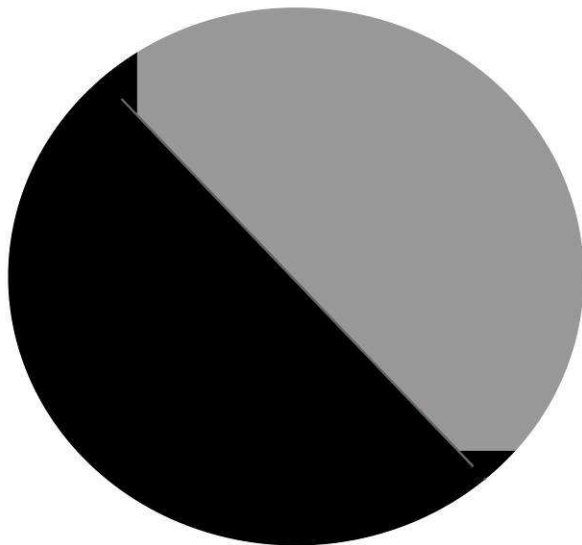
Ültesd jó földekbe

Áldd meg tömjénfüsttel

Vállald egész hittel

IDŐJÁRÁS JELENTÉS

Jég hátán, vékony rétegben áll a víz
Réteges jéglapok között pihen a hó
Domborúvá fagyott a korlát
Északi szelek tömik ki a rést
Foltokban barnállik a kemény sár
Minden jelentősebb üregem befagyott,
mint orr, mint homlok
A lábam megdermedt
A kezem nem mozog
Pedig most be kellene
vennem egy aspirint.

VÍZ VAGYOK

Víz vagyok

Vízben a jel

Vízben a rezgés

Víz a kód

Víz az élet

Víz hozott

Víz visz el

Víz vagyok

Égi víz

Víz a földben,

a hulló permetben,

a friss harmatban,

füveken,

réteken,

hegytetőkön,

rozsdás lábasokban.

AZ EGYIK ELJÖN ÉRTEM

Álmok születnek,
s távolba néznek
A tulsó partra.
Onnan integetnek
Fehér lepel borítja a testüket
lábuk a Föld
napfény a tekintetük
Bennük egyesül a lélek.
Fehér lovak,
fehér réteken
Néznek,
s az egyik kiválaszt
és eljön értem,
A hátára vesz.
és Isten elé
visz engem.

A HANGOK VISSZAHÍVNAK

A szavak most elmaradnak
A képek összefolynak
Az ígéreték már teljesültek
Most nincsenek újak.
A tettek lelassultak.
A tér téveszt.
A kezeim összekulcsolom
Hívlak Isten
A szavak óceánba visznek
Hatalmas hullámok sodornak
A víz az élet
Alámerülök
De a hangok visszahívna.

EZ A TAVASZ MOST MÁ S LESZ

Ez a tavasz most más lesz

Mélyről érkező

Átszővi a testet és a lelket

Ez a tavasz lucernacsírás

újjászületést hoz

Ígéret

Ez a tavasz most más lesz

Égből érkező

Napfény köpennyel borít be,

s alatta mint tisztítóú zben

tisztulunk meg

Ígéret

Ez a tavasz most más lesz

Áldást és életet hozó

FÉNYLŐN BEFED

Lélek-mocsaramban
Vergődve
fulladoztam
Sárnyelősövem is
csontjaimra szikkadt
Súlyos karjaim emelem
de az iszap visszahúz
Gyengén fordul a test,
még szédeleg
Halványan pislákol
a gyertya,
a sár száraz kéreggel
befed
Ima, ima, ima
s felemel a lélek,
fel magasba,
hol a Teremtő a bűnbocsánat
áttetsző fénylő burkával
féltőn befed

ÜLTESS EL JÓ TALAJBA

Ültess el jó talajba
öntözz az élet vizével
fonj körül fénysugárral

Ültess el jó talajba

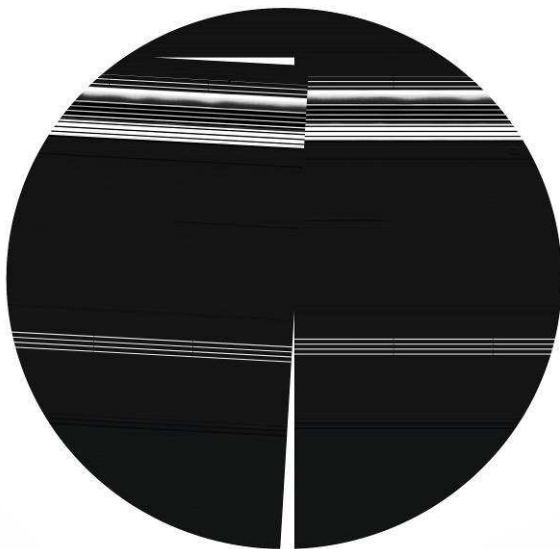
Gondozz engem

Ültess el jó talajba

Hajolj le értem

és vigyél fel engem

a Napba

TAVASZ

A tavasz könnyű pille
Friss szellőben fodrozódva száll
Március idusán székre ülve
Csicssergi hófehér dalát
A színek is ébrednek
A lopott magány is véget ér
s gyengéden félve száll az illat
Csicssergi kék dalát az ég
A zsebembe is befújta
a szél
A tavasz velem van

MEGÉRKEZTEK A MADARAK

Megérkeztek a madarak
Könnyű a levegő
könnyű a szellő
Csukott szemmel
emelem feléjük kezem
Vigadoznak
Cikáznak
Énekelnek
Önfeledten,
boldogan
zuhannak,
esnek
fel-le
fel-le
nyaktekercs
jobbra-balra
gyors szárnycsapásokkal
a Napba
s a Holdban megpihennek

Apró lépések
avar-nesze
Tityeg-totyog
s narancsvörössel
álmodón
kezdődik a nász
Megérkeztek a madarak
Csukott szemmel
emelem feljűk kezem
s megsimítom a tavasz
törékeny, kicsi puha testét

KEVÉS SZÓVAL BESZÉL AZ IGAZ

Kevés szóval beszél az igaz

Nem kérkedik a szóval

Megtisztel a csenddel

Meghallgat

Nem akar föléd kerekedni

Nem verseng veled

Elfogad

Kevés szóval beszél az igaz

Csendben van

és te a hallgatását is érted

FEHÉR MADARAKKAL SZÁLLTAM

Fehér madarakkal szálltam
Puha szárnyukkal fedték be féltőn, szédelő
pörgő testem
Vittek, emeltek egyre feljebb, feljebb
A magasból minden eltörpült,
minden kicsiny lett
Ami tegnap még fontos volt, ma nem kellett
Fehér madarakkal szálltam
Szemem becsukva lebegtem
Fel-le
Erős szárnycsapásaikkal tartottak meg engem
Itt nincs gravitáció, itt nincs vonzás
Itt nincs pénz, itt nincs hatalom,
Itt nincs földi érdem
Itt csak te vagy
Egészen te
Az a másik

MÉLYRE MENTEM

Mélyre mentem
a gondolatért,
lementem a kútba.
A kút fekete alján
ücsörögtem.
Kiszáradt kút ez,
de fentről még
esik rám egy-egy csepp
7 csepp belőle,
és belépek a
fel-felvilágító
múltba.

CSEND

CSEND

Belső csend

TEST

Lélektest

IMA

Összekulcsolt kezek

FÉNY

Kapcsolat

GONDOLAT

üres

üres csend

lakatlan házak

piros sivatagban

fehér zsebkendőket lengető szép kezek

fodrozódó aranyhajak

táncoló igaz álmok

átható tekintetek

múlt és jelen

JÖVŐ

VÖRÖSVÁRI ALKONYAT

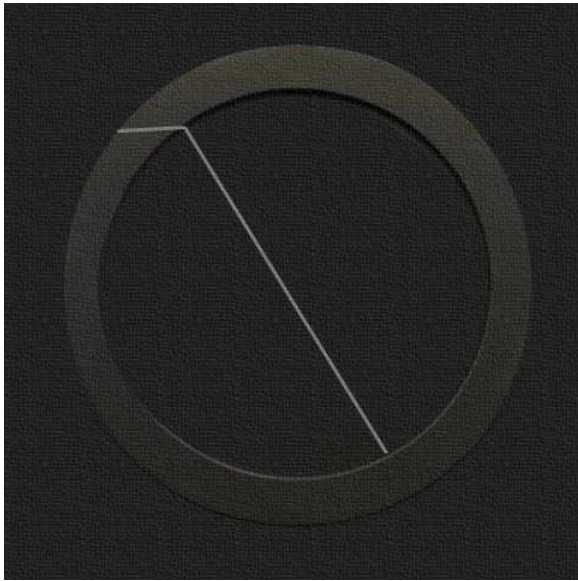
Sejtjeimben érzem
a felszántott földek illatát,
az imára intő
vörösvári tavasz alkonyát,
melyben lassan összeér az ég és a föld
Fakul a zöld
Fakul a sárga
Fakul a barna
Fakul a föld
Mozdulatlan most a táj
Nem rezzen, se bokor, se más,
csak a villanypózna tetején fészkelő kis gólya,
nyújtogatja gyengéden vékonyka nyakát
a vörösvári, imára intő
alkonyati csendben.

ELMENNÉK

Elmennék messzire
Oda, ahol még senki sem járt
Oda, ahol nincsenek kitaposott utak,
járt ösvények
Ahol nincsenek előre gyártott
idolok, fogalmak és képek
Ahol nincsenek kész-termékek
Ahol nem mondja meg senki
miről mit gondoljak, és mit érzek
Oda, ahol még tere van a gondolatnak,
az igaznak, a szépnek.
Ahol nincsenek panel mondatok
és előhúzzható vélemények
Oda mennék
El messzire

A FÖLD IZZAD A TENYEREMBEN

Az asztal megterítve.
Mosott illatú a fehér abrosz.
Ketten ülünk az ünnepi asztalhoz,
a hegy tetején, ahol élek.
Itt őrzi az álmom minden cinke,
itt vigyázz rám süket, vén kutyám
fülében őrizve a hangot,
és itt vannak társaim,
a bokrok, a füvek, a fák, és borbolyák.
Itt fenn, közel az Istenhez
az enyém az ég és a rét is,
és enyém minden szó,
amit még senki nem mondott ki.
Enyém a csend
a hegyek mély csendje,
a fák suttogása,
levelek rezzenése.
A FÖLD izzad tenyeremben,
a NAP világít a szememben.

ADTÁL ÉS ELVETTÉL

Adtál és elvettél
Nem mentél fel a hegyre.
Vágyakoztál
Nem eléggé
Tetted volna
Nem tetted.
Nem mentél fel a hegyre.
Adtál és elvettél
A jó szavak elvesztek
Nem mentél fel a hegyre
Gyenge voltál
Gyenge maradtál

MERSZ-E TENGERRÉ VÁLTOZNI?

Víz

Mersz-e tengerré változni, vagy maradsz inkább
tócsa az út szélén?

Kő

Akarsz-e hatalmas szikla lenni, vagy inkább por
lennél a rezeda levelén?

Tűz

Akarsz-e mindenkit melegíteni, vagy máris
hamuvá lennél?

Föld

Szeretnél-e a mának életet adni?

Nap

Akarsz-e örök fénnyé válni?

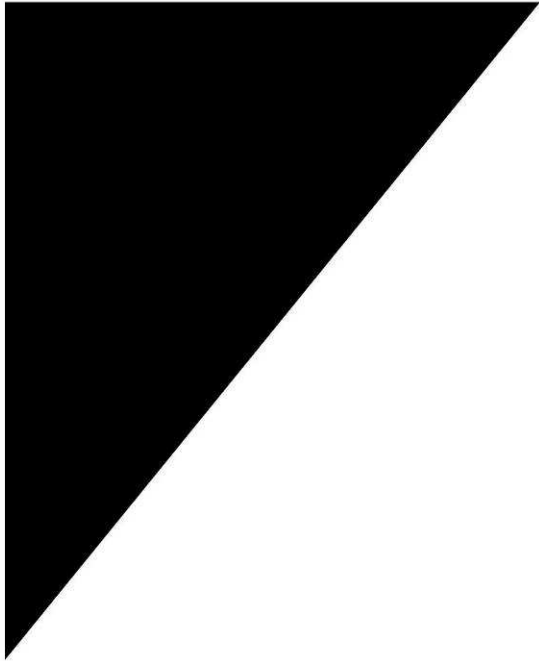
Ég

Van-e még elég hitünk?

Tudsz-e még minket magasba emelni?

MEGÉRKEZTEM

Ahol te vagy, ott van az otthonom.
Ahol te sírsz, ott könnyezem én is.
Ahol te boldog vagy ott vagyok boldog én is.
Megérkeztem.
Itt vagyok.
Amit Te álmodsz, álmodom én is.
Amit Te megvetsz, megvetem én is.
Amit te hiszel, hiszem én is.
Megérkeztem.
Itt vagyok.
Amerre te nézel, arra nézek én is.
Amerre te indulsz, indulok én is.
Ha ütnek, az arcom odatartom én is.
Ha megaláznak, viselem én is.
Ha felemelnek, égbe megyek veled.
Ha lelöknek, boldogan zuhanok veled.
Ha el kell menned, árnyékod leszek.
Megérkeztem.
Itt vagyok.
Törj nekem kenyeret.
Adj innom.

ŐRZI A PAD

Homokba rajzoljam,
hogy szétvigye a szél,
vagy véssém kőbe,
hogy megmaradjon örökké?
Vagy madarak énekével zengjem,
hogy teljen meg vele az ég,
vagy maradjak csendben,
hogy ne zavarja a hang?
Hogy mondjam el?
Tegyem papírhajóra?
Ássam el mélyre?
Eresszem fel a Holdra?
Kössem csokorba?
Hogy őrizzem?
Viszi a szél.
Viszi a víz.
Őrzi a pad.

FEHÉR KÖD BELSEJÉBEN

Köd bennem,
Köd kívülem
Kezeimmel próbálom
érezni, mi merre?
A fehér köd
belül is elfed.
Bottal próbálkozom
Vaktában szurkállok.
Merre?
A köd egyre vastagabb lesz.
Érintenék bármit,
csak tudnám, hol vagyok.
Merre?
A fehérség átjárja minden sejtem.
Köddé vált bennem
és körülöttem minden.
Homályos tejfehér
a lelkem és a testem.
Merre?

Előre nyúlok.
Oldalra.
Hátra.
Sehol semmi.
A membránon átszivárgón,
a tér is én lettem.
A köd közepén
keresem a szélem.

MAGYARORSZÁG

Itt ölel át minket az Isten
Magyar föld,
Magyar múlt,
Magyar jövő.
Ígéret.
Föld vagyok.
Magyar föld.
Mag vagyok.
Magyar mag.
Ég vagyok.
Magyar ég.
Zászló vagyok.
Lengek.
Újra lengek.
Pirosan mint az alma,
Fehéren, mint anyám köténye,
Zölden, mint a friss fű,
Lengek a napsütésben,
Lengek a szélben.
Lengek érted.

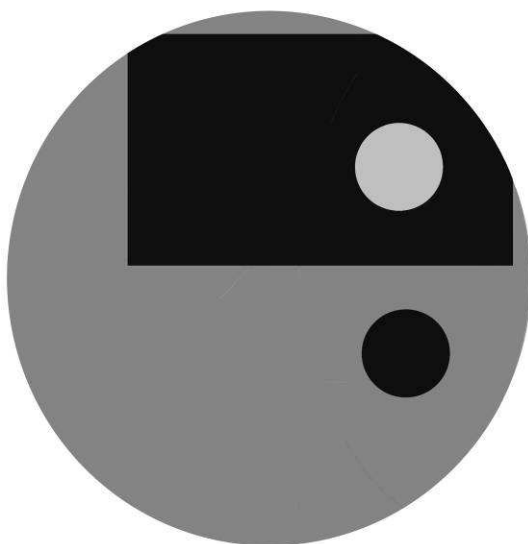
A gyermekem vagy,

Az anyám vagy

A legdrágább!

A legszebb!

Magyarország

A HOLDAT TARTOM A KEZEMBEN

A Holdat tartom a kezemben,
az eget zsebre tettem,
a tengert kiittam,
szelet lélegeztem.
Esővé áztam,
a Napban elégttem,
része lettem
az egésznek,
része
a kőnek,
a fénynek,
szélnek.
Bennük élek.
Bennem élnek.
Az idő is bennem van,
a jelenek és a végek.
A Holdat tartom a kezemben,
a lyukas zsebemben az aprót.

MAGÁNY

A magányos lélek
üres pad,
nyelv nélküli harang,
hang nélküli csend,
kút mélye,
koponyaüreg csendje.
Hallgat.

A magányos lélek
üres villamos,
hosszú zsákutca,
falak fehére,
törött járda széle.
Álmot ringat.

A MADARAIM SZOTYIT CSIPEGETNEK

164

A madaraim szotyit csipegetnek,
(m a d á r s z o t y i t).
Barkós cinege,
széncinege,
vörösbecy.
Pálcika lábaikkal
a párkányon kecsesen lépegetnek,
t i p - t i p - t i p,
t i p t i r i p,
t i p e r e g n e k,
c s i c s e r e g n e k.
A nyakuk, a fejük, a szemük
szaporán jár
k ö r b e - k ö r b e,
jobbra-balra,
c s i p, c s i p, c s i p c s i r i p,
előre, hátra-előre,
billen jobbra,
billen balra..

A magot félénken kibontja, s felrebben.

r e b - r e b,

f e l - l e,

f e l - l e,

r e b - r e b,

f e l - l e,

f e l - l e,

és meg-megáll egy pillanatra,

kimerevedve a vörösbegy.

Az ablakon át les.

Lát engem.

Egy gyors fordulattal

a cseresznyefa ágra vissza.

Onnan les.

Nézem a függönyön át,

Most zuhanórepülésbe

kezd, majd apró szárnyaival verdes,

ahogy mindig is tette.

Azonos a mozdulat, az ének.

Itt énekelnek,

és itt voltak már

ki tudja mióta,

az ismeretlen őseimnek.

JÚNIUSI HAJNAL

Falusi föld-szagú a júliusi hajnal.
A lábasban langyos az esővíz,
lassan párolog a harmat.
Kakas kukorékol,
az álmos bogarak
szédelegnek,
a gyík kő alól les,
megszólal a trilla
és a szirmok is kinyílnak.
Öreg kutyám
a kert közepére fekszik,
hallgatja a fák hajnali beszédét
és orrát az ég felé emelve,
a nyári hajnal
friss illatát szagolja.

CSENDES AZ UTCA

Csendes az utca,
langyos szél billegeti a cseresznyefa ágat,
a zsendelyen táncol már a nap,
a szomszéd kövér vörös macskája
sunyin les.
Üres vagyok ma, mint a lábas,
mert a lelkem kölcsönadtam
a cseresznyefának.
Július van.
Péntek.

ISTEN ÁLDJ MEG MINKET!

A mag, mit termő talajba vetnek,
s magyar lélek vizével öntöznek,
virággá itt nő ki.

Isten áldj meg minket!

Gyökere mélyen kapaszkodik,
tépázhatja évezredes szél, vagy érdek,
egyenes derékkal áll már örökre,
mert nyelve, múltja és hite
magyarrá nevelte.

Isten áldj meg minket!

Bárhová repít is a szél,
bárhol élhetsz,
ha magyarnak születted,
az maradsz örökre.

Isten áldj meg minket!

Egy virágból terem a gyümölcs
Egy gyümölcsből való a mag.

Piros
a cseresznye,

Fehér
a magja

Zöld
a levele.

NEKED

Neked töltöttem ezt a kanna vizet,
hogy öntözgesd vele a kisvirágot.

A tiéd ez a kanna víz.

Neked törtem ezt a kenyeret,
hogy legyen mit enned.

Vedd el.

Egyél.

A tiéd ez a kenyér.

A hidat neked építettem,
hogy elérj.

A tiéd ez a híd.

A rózsát is neked ültettem.

Ez a rózsza a tiéd.

Neked álmodtam egy másik világot.

A tiéd az álmom.

Neked írtam ezt a verset

Ez a vers a tiéd.

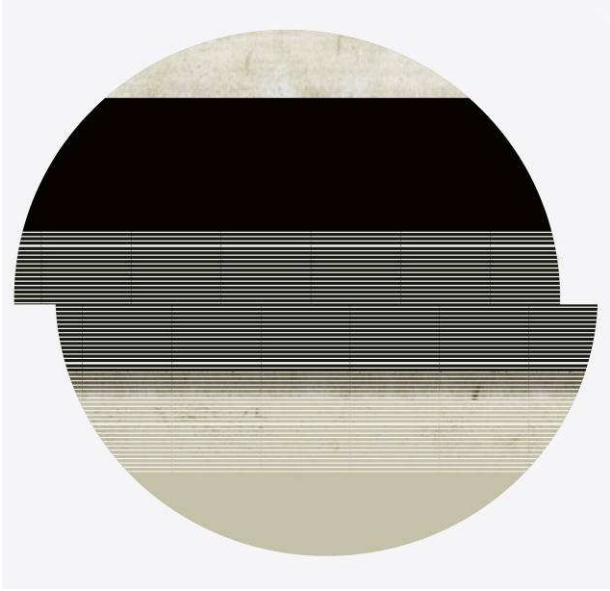
A madarak rólad énekelnek,

Rólad beszélnek a fák.

A kanna víz mellett.

Töltök neked.

Igyál.

SZEPTEMBER VAN

172

Lenge pipacsos fodros szoknyában,
virágkoszorúval hajában
lép ki a színpadra és kecsesen meghajol a nyár.
A balerina a főszerepét eljátszotta.
Szeptember van.
A zöld barnára vált,
vörösén ég el a Nap
és fáradtan ül le a hegy mögötti sámlijára.
Esővíz gyűlik a lábasban.
Csöpög a lyukas eresz.
A párkányon keményen pattan minden csepp.
Esőzene.
Szeptember van.
Barna köpönyegben érkezik az ősz,
kezeit széttárja, mint aki áldást oszt,
és birtokba veszi, ami az övé.
Szeptember van.
Fehér ködpára csíkot lehelnek a hegyek,
és szürke lábaival tapossa az ég az utakat.

NYÁR ÉS TÉL KÖZÖTT

Nyár és tél között, olyan érzés,
mint amikor elmegy előttem
egy hosszú, nagyon sárga villamos
csengetve, csörömpölve,
és mire hátrálnék zavaromban,
láthatatlanná és csendessé válik körülöttem
minden.

A nyár neszeit fakuló pázsitrétegek takarják
előlem,

A cinkéim is elmaradoznak.

Ez volt süket fekete kutyám,
a Gombi utolsó nyara.

A nyár és tél között, olyan érzés,
mintha a hideg templomkő
és a forró homok között lépdelnék
a szürkülő avaron, csukott szemmel
az ég felé emelve kezeim a hűvös szélben.

Visszanézek, és még utoljára homlokon csókol a
nyár.

BEJELÖLÖM A SENKIT

Ki vagy te,
titokzatos idegen?
Kit nem látlak az iwiw-en?
(A Facebook-on sem)
Ki vagy te,
kinek nincs egy ismerőse,
sem rokona, se egy nője?
Van egyáltalán elérhetőséged?
Vagy talán nincs is neved?
Mi van veled?
Szerinted, lesz így körüzeneted,
vagy megosztható híred?
Egyáltalán, így hogy töröljelek?
Ki vagy te titokzatos idegen?
Miért hagy ez az egész hidegen?
Aki csak számít mind itt van, mind az iwiw-en.
(és a Facebook-on)
Így hogy bökjelek meg,
hogym küldjek neked barbisi szívet?
Hogym tudjam meg, mi jár a fejedben?

Így, hogy fogod megtudni,
mi rólad a véleményem?
Hogy jelöljelek be,
ha nem vagy itt?
Akkor is jelölök!
Bejelölöm a senkit!

BELÉM KÖLTÖZÖTT AZ IDŐ

Belém költözött az idő,
terjed bennem,
mint folyó terjed a tengerben,
megállíthatatlanul,
és örökké.

Magammal viszem az időt,
Az idő magával visz engem,
s egy száraz, napos parton majd
partra vet.

HALOTTAK NAPJA

Vastag avartakaró fedí a temetői földet,
a moha puhán terül el az ázott kőkeresztén,
s a száradó virág,
a bűdös hegyes pléhtölcsér vázába mállott.
November van.

Keskeny hepehupás utakon lépdelve taposom
a színtelenül kókadó gyomot,
és a gödrök mellett,
sírkövek feketednek a hideg sárlatyakban.

A tegnapi sírok díszei
ma a szemétdombok tetején
adják meg magukat az elmúlásnak.

Egyformák a temetői utak.
Halmokkal és kutakkal a széleken
jelzik anyám sírja felé az utat.

Közeledem.

Bizonytalan lépéseimet a nedves avar
halk nesze kíséri,
és talpamon egyre tömörödik a saras avar-
ragacs

Csend van.

Átfázott kezem zsebem mélyében melengetem

Egy csokor mezei virágot hoztam.

Behunyom a szemem.

Itt vagyok.

A csend egyre sűrűbb.

A hideg egyre hidegebb.

Köszönöm anyám az álmot.

Itt vagyok.

ITTHON VAGYOK

Egekben lebegve
kapaszkodom omló tornyaimban,
s repülök, lengek
csapódva jobbra-balra,
a valóság romboló káoszában,
de vajon megment-e még az angyal?
A kapuk ütközésig nyílnak,
s ha már semmi nem tart vissza,
az út porán kívül,
mit viszek magammal?
Taposom a solymári sarat,
iszom a csurgó esőt,
hallom a hegyek énekét,
száraz halmokat söpör elém a szél
s foszló kötényekbe törlöm vizes arcom.
Itt már a kutyák sem ugatnak engem.

KARÁCSONY

Toljuk arrébb a falakat,
Kapcsoljuk ki a riasztókat,
Nyissuk ki a kalitkákat,
Engedjük szabadon a madarakat.
Húzzuk magunkra az eget,
Takaróddzunk felhőkkel,
Szorítsuk magunkhoz a Földet,
Higgyünk ma újra a csodákban,
Lássuk ma újra a csillagot az égen,
mert eljött hozzánk az angyal,
megérkezett a várva-várt Kisded.
Kongassátok a harangokat!
Üvöltsetek!
Verjétek a dobokat!
Fújjátok a fanfárokot!
Hasítsa a kárpitokat a hang,
dőljenek sorra az oszlopok,
és kuporodjunk újra gyermekként,
a Szenteste hópehely szirmaiba.

AKÁR EGY TÁRGY

Kormos körmökkel karistolt
Vékony fehér karton-égen át
Szüremlik át az ismeretlen.
Nyakam hátravetve félve érzem.
Hangok lebegnek körülöttem.
Mélyről jövő fehérbe hajló hangok.
Puha lépések, lassú mozdulatok
töltik ki a végtelen tereket,
s zöld köpeny-szerű halk szavak
feltűn borulnak rám a maszkon át.
Tompul a lámpa éles fénye
Belülről szólnak már a hangok
Nincs külső és belső
Tudattalan változás ez.
Most mit kell látnom?
Most mit kell éreznem?
Senkit nem látok.
Semmit nem érzek.
Egy reszketeg ima sincs bennem.

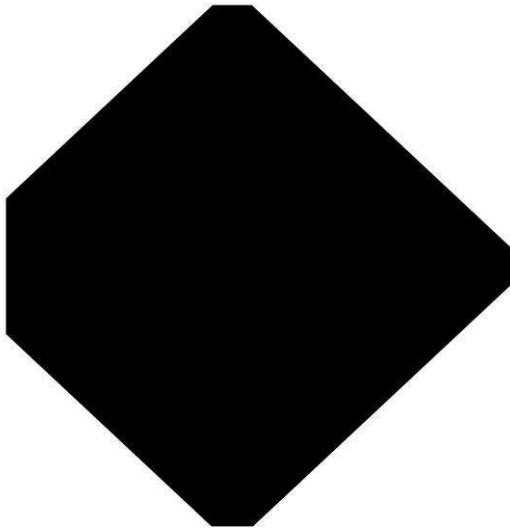
Se szó, se lárma, se hangok.

Semmi.

Üres vagyok.

Akár egy tárgy.

Magamtól és másoktól is távol.

BOLDOGOK A CSILLAGOK

Székre állok,
nagy leszek,
ajtórésen belesek.
Sül a beigli teteje,
menni, menni befele.
Ezüst csengő szől szerényen,
csillag ragyog fenn az égen.
Kis Jézusnak szól az ének,
istállóban bárány béget
Betlehemi csillagok,
én is, én is itt vagyok.
Hoztam Neked levelet,
beleírtam: szeretet.
Templomharang bűg a csendben,
fehérlik a hó köröttem.
Boldogok a csillagok

LASSAN ELHAMVADNAK

Lassan elhamvadnak
a halkan sercegő szavak,
békésen, szürkén terülnek
szét a régi álmok.
Minden objektív, konkrét, és hideg.
Fújnám a parazsat, de nem megy.
Elementek a madarak,
messze szálltak.
Eljött értük Afrika.
A mag még a párkányon
hever átfagyottan.
Most tél van.
Hideg tél.
Az etető üres.
A köd lelóg a földre.
Nincs fenn és lenn.
Semmi nincs, csak az átláthatatlan.
Felemelem a karomat,
s lassan lépdelek
az öröknek tűnő fehérségben.

SEMMIT NEM KÉRTEM MÉGIS ADTÁL

Semmit nem kértem, mégis adtál,
Ha megbántottalak is, maradtál.
Ha elmentem, elengedtél,
amikor visszajöttem
meleg kaláccsal vártál.
Ha elestem, felemeltél,
Ha beteg voltam, ápoltál
Amikor nem kellettél is, mögöttem lépkedtél,
ha kellett, értem szenvedtél.
Amikor nem találtalak, felém rohantál
Semmit nem kértem, mégis adtál.
Értem a napról is lemondta.
Ha beteg voltál, értem meggyógyultál.
Semmit nem kértem, mégis adtál,
ha megbántottalak is, maradtál.

BALLAGOK

Ha mennem kell, hát elmegyek,
de elviszem a lelkedet.

A fülemre cseresznyét rakok,
nagyon-nagyon boldog vagyok.

A napos oldalon megyek,
tánclépésben lépdelek,

a nyakamba koszorút rakok,
nagyon-nagyon boldog vagyok.

Ha mennem kell, hát elmegyek,
de itt hagyom a szívemet,
s elrejttem a könnyemet.

A fejembe kalapot rakok.
Megemelem, s ballagok.

TARTALOM

A KÚT BENNEM VAN / 5
HA MAJD ÖSSZEÉR A LÉLEK / 6
BOLDOG EMBEREK VAGONJA / 7
MÁJUSBAN MÁR SZÉPEK A LÁNYOK / 11
ÉREZTED-E MÁR? / 12
NEW YORK / 14
ÉN AKKOR VOLTAM GYEREK I. / 17
ÉN AKKOR VOLTAM GYEREK II. / 19
AKI ÍR / 23
MADARAK NYELVÉN BESZÉL / 24
NEM VOLT HÁLÓ ALATTAM / 26
SOHA / 28
ARCOK / 30
KÉK ASSZONY ÁRULÁSA / 32
BÖLCSVÖLGYI ATYA EMLÉKÉRE / 33
VERTIGO / 35
HOGYAN TOVÁBB? / 37
INDULNOM KELL! / 39
KI VAGY TE? / 40
DÍJRA VÁGYTAM / 42

- A HATALOM / 43
A PONT IS ELTÚNT / 44
A SZAVAK JÖNNEK LE ÉRTEM / 46
PEREG A FILM / 47
FEHÉR ASSZONY / 48
A SZÓ HA TISZTA / 49
DELETE / 51
SZÁMADÁS / 52
FEhÉR / 54
NEM KELL! / 57
MINDEN TÓBAN MEGFÜRÖDTÉL / 58
KÖZÉPEN / 60
UTÁNAM UGRANÁL-E? / 62
VÖRÖS FÖLDET / 65
HA NINCS SZAVAD / 67
TALÁN OTT VOLNA JÓ / 69
VILLAN A BIMBÓ / 72
PIROS A TENYEREM IS / 74
TRIPOLI / 77
AZ ASZTAL MEGTERÍTVÉ / 80
SZÖGEKKEL KIVERTEN / 81
ÚJRA BÁBEL / 82
SZÍNES PAPÍRSZATYROKBAN EMBEREK / 85
VONATON I. / 88
VONATON II. / 90

VONATON III. / 91
SZÁRÍTÓN / 92
SÜT A NAP / 93
FEL KELLENE KELNEM / 94
ÁLMODÓ REPCEFÖLD / 95
TEMETŐBEN / 97
ÓRIZD AZ ARCOD / 99
ELVIRÁGZOTT A REPCE / 100
A BARÁTOD VAGYOK / 101
ANNAK SZÜLETTEM, AKI LETTEM / 102
ÚJ FEHÉR NAPOT ÍGÉR A FÉNY / 103
ÁLMOS AZ ÚT IS / 104
SOHA NEM VOLTAM FALUSI / 106
LEÜLT MELLÉM AZ ISTEN / 108
A LEVÉL SEM HULLIK LE TÖBBET / 109
BARNÁN SZÁLL BÚCSÚT INTVE / 110
KÉREGFALAK / 111
MIRŐL ÁLMODNAK OTT AZ ANGYALOK? / 113
IWIW / 115
VAN-E UTOLSÓ VILLAMOS? / 117
MINYA MÁRIA MADARAI / 118
LENYOMATOK / 119
VÉGRE KARÁCSONY VAN / 120
HÓ-HÓ-HÓ / 121
ÜNNEP / 123

- HOVÁ LETTÉL? / 124
MIT ADJAK NEKED? / 125
FÉNYRE VÁRVA / 127
KÖRBEN-KÖRBEN / 128
FEHÉR PERC / 130
HAJOLJ KUTADRA / 131
IDŐJÁRÁS JELENTÉS / 132
VÍZ VAGYOK / 134
AZ EGYIK ELJÖN ÉRTEM / 135
A HANGOK VISSZAHÍVNAK / 136
EZ A TAVASZ MOST MÁS LESZ / 137
FÉNYLŐN BEFED / 138
ÜLTESS EL JÓ TALAJBA / 139
TAVASZ / 141
MEGÉRKEZTEK A MADARAK / 142
KEVÉS SZÓVAL BESZÉL AZ IGAZ / 144
FEHÉR MADARAKKAL SZÁLLTAM / 145
MÉLYRE MENTEM / 146
CSEND / 147
VÖRÖSVÁRI ALKONYAT / 148
ELMENNÉK / 149
A FÖLD IZZAD A TENYEREMBEN / 150
ADTÁL ÉS ELVETTÉL / 152
MERSZ-E TENGERRÉ VÁLTOZNI? / 153
MEGÉRKEZTEM / 154

ÓRZI A PAD / 156
FEHÉR KÖD BELSEJÉBEN / 157
MAGYARORSZÁG / 159
A HOLDAT TARTOM A KEZEMBEN / 162
MAGÁNY / 163
A MADARAIM SZOTYIT CSIPEGETNEK / 164
JÚNIUSI HAJNAL / 166
CSENDES AZ UTCA / 167
ISTEN ÁLDJ MEG MINKET! / 168
NEKED / 170
SZEPTEMBER VAN / 172
NYÁR ÉS TÉL KÖZÖTT / 173
BEJELÖLÖM A SENKIT / 174
BELÉM KÖLTÖZÖTT AZ IDŐ / 176
HALOTTAK NAPJA / 177
ITTHON VAGYOK / 179
KARÁCSONY / 180
AKÁR EGY TÁRGY / 181
BOLDOGOK A CSILLAGOK / 184
LASSAN ELHAMVADNAK / 185
SEMMIT NEM KÉRTEM MÉGIS ADTÁL / 186
BALLAGOK / 187